

A nagy ária hatásos előadása után nyílt színen is kapott tapsot, a haldoklási jelenetben realiztikus játékával mélyebb hatást is keltett, — írta ekkor róla a »Pesti Hirlap«.

Roger (rozsé) Gustav, fr. tenorista, sz. 1815. dec. 17-én, Párizsban, megh. 1879. szept. 13-án, u. o. 1859-ben egy vadászat alkalmával történt baleset miatt elvesztve jobb karját, kénytelen volt még a férfikor teljes erejében elhagyni a művészi pályát. Nálunk a »Proféták«-ban mutatkozott be, a Nemzeti Színházban, 1858. ápr. 5-én. Kantilénájával nem tett nagy hatást, mert nem volt jól diszponálva, de a nagy kavatináját a sugólyuk elé állva magyarul énekelte: »Berta, életem virága...«, mire persze a nemzeti hiúság tapsorkánt fakasztott a nézőtérén.

Roger (rozsé) Victor, fr. zeneszerző, sz. 1854-ben, megh. 49 éves korában, 1903. dec. 7-én, Párizsban. Operettjei közül a Népszínházban színre került: »Klári«, »Bri-gitta«, »Jáfet 12 felesége«, »A fehér csirke« (1899. ápr. 28; ford. Makai Emil és Zempléni P. Gyula), »A bibliás aszszony« (szöv. írták: Mars és Hennequin; bem. 1898. dec. 5.). A Magyar Színházban: »A babona« (szöv. írták: Ferrier és Clairville) 1898. szept. 3. A Budai Színházban: »Vegye el a lányomat!« (Miss Nicole Nick; szöv. Raymond Hippolyte és Mars Antony, ford. Komor Gyula). 1895. szept. 25; és »Össze-vissza fogadó«, »Corbillon utazása«, énekes boh. 4 felv. Irta: Antony Mars. Ford.: Peterdi Sándor. Bem. 1897. ápr. 18. Kisfaludy Színház.

Rohits-fürdőn. (Stájerország) 1846. július havában a Havi—Szabó-féle daltársulat tartott előadást. A társaság 23 tagból állott. »A minden oldalról jött tapsviharnak alig volt vége« — írta ekkor hízolgőn az »Életképek«, 1846. 8. száma, 254. oldalán.

Rohoncon (Vas m.) 1788-ban gr. Batthyányi olasznyelvű színészei számára díszes színházat építtetett. (A felszerelés egy némely anyaga később a Nemzeti Színházé lett.)

Róka Gyula id., tánctanár, sz. 1846-ban, meghalt 1899-ben, Budapesten. (R.

János öccse.) A Nemzeti Színház ballet-iskolájának növendéke volt. Míg bátyja külföldön járt, addig ő táncolta a magyar táncokat a színpadon is, később azonban tánciskolájának szentelte minden idejét és azt előkelő nivóra emelte. A Tánctanítók Egyesületének élete végéig alelnöke volt és igen sok táncmester és táncos neki köszönhette tudását. Egy magyar kettőst szerzett. Igen sokáig szerkesztette a tánctanítók szaklapját is.

Róka Gyula ifj., tánctanár, id. R. Gyula fia, és unokaöccse R. Jánosnak, sz. 1876-ban, Budapesten. Igazgatója a belügyminiszter által felállított Magyar Országos Táncmesterképzőnek, amelynek mint első vezetője, egyben megszervezője is. Magdolna főhercegnő tánctanára volt. Megírta a táncmesterképző tananyagát felölelő »Tánctanítás alapelvei« című tankönyvet, a »Modern táncok albumát«, »A magyar táncok albumát« és a »Táncművészeti Lexikon«-t. A magyar táncoknak úgyszólván egyedüli igaz ismerője. Növendéke volt János nagybátyjának, aki e téren a leg híresebb volt. A Magyar Tánctanítók Orsz. Szövetségének elnöke. A tánctanítók nemzetközi kapcsolatának lelkes úttörője. Évekig folytatott küzdelmeért a francia, német, hollandi, román és jugoszláv tánctanítók dísz- és tiszteletbeli tagjának választották. Az Artista-Egyesület vizgabizottságának tagja. 1927-ben ünnepelte meg tánctanítói működésének 25 éves jubileumát. Szobrászművész, majd vívómester volt, míg a táncmesteri pályára tért át, ahol a legkiválóbbak közé küzdötte fel magát.

Róka János, a Nemzeti Színház táncművésze, sz. 1835-ben, Pesten, megh. 49 éves korában, 1884. márc. 20-án, u. o. Állítólag talált gyermek volt. Mint pici fiút a Nemzeti Színház előtt találták és a színháziak vették pártfogásba.

Az 50-es években már a népszínművekben és magyar operákban ő volt a toborzó és csárdás első táncosa. Noha nem nagy termetű s nem is valami magyaros arcú legény volt, mégis sajátos deliséggel s igaz alföldi hévvel táncolt. Majd mindig megismételték táncát. Annyira szükség tag volt a maga nemében, hogy